

MARTEN.

Kon ik 't haar maar ingieten! Gister avond was 'k alevel goed op weg, hè? Wat luisterde ze stil naar mijn vermaning!

ELS.

Maar ze kwam er te vroeg door in slaap. En als ze dat doet, dan spookt ze den heelen nacht.

MARTEN.

Ja, ik raakte haar in hart en nieren, dat merkte ik wel. Toen ik haar mijn brief aan mijn oud-scholier, den Opper-Admiraal, nog eens vóorlas, trok ze aan de dekens; — 't was een trillinge van 't moederhart!

ELS.

Of de koorts. Vaâr! — nu je alevel van dien brief spreekt — 'k geloof, dat je schrift niet heel duidelijk is geweest.

MARTEN.

(eenigzins geprikkeld.) Ik schrijf altijd duidelijk, Els! — Hoe kom je daar op, mensch?

ELS.

De Admiraal had anders wel een lettertjen terug geschreven, om me aan de weet te brengen wanneer hij kwam.

MARTEN.

Gans, dat gaat maar zoo niet! Hij staat op de vloot midden tusschen den donder in, en om een brief te schrijven heb je stilte nodig. Heb jij den mijnen eergister wel aan de schuit bezorgd?

ELS.

(kwaad) Och, kom, Vaâr, zoek nou geen spijkers op laag water! Een malle historie! Als hij komt, dan heb 'k niets in huis wat zoo'n banjert lust. De laatste zij spek ging weer naar haar Berend.

(in de verte een oogenblik 't beieren der klokken.)

ALIDA.

(stem van het bovenkamertjen.) Els!

ELS.

Daar heb je de poppen aan 't dansen!

ALIDA.

(als voren.) Els! Els! *(dese vliegt het trapjen op.)*

MARTEN.

Ze had mij moeten roepen. Els is te dom om te weten waar de Vrouw behoefte aan heeft. *(rondziende.)* 't Is of er weer wat het huis is uitgedragen.

ELS.

(uit het opkamertjen roepend.) Vaâr! Vaâr, ze wil er uit nu ze de klokken hoort luiden! Ze denkt, dat die háar roepen!